

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. Червен бряг, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧЕРВЕН БРЯГ, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Йохан М. Дженов

при участието на секретаря ВЕСЕЛКА ИВ. ВЕЛЧЕВА
като разгледа докладваното от Йохан М. Дженов Гражданско дело №
20224440100031 по описа за 2022 година

на Червенобрежки Районен съд на основание данните по делото и закона, за да се произнесе
взе предвид следното: Производството е по чл. 132, ал.1, т.2, чл.127а, ал.2 и чл.150 от СК и
чл. 45, ал. 1 и чл.76, т. 9 от ЗБЛД

В РС – Червен бряг, чрез адв. С.Б. от ПлАК е постъпила искова молба от М.С. М.а, с
ЕГН *****, от ***, със съдебен адрес за призоваване: *** в качеството ѝ на майка
и законен представител на Р.М.А., с ЕГН *****, родена на *** против М. АС. М.,
с ЕГН ***** от С. Г., обл. П., ул. „Д.“ № 1, с която са предявени обективно и
субективно съединени иски за лишаване на ответника от родителски права по отношение
на роденото от брака дете, изменение на определения размер на издръжка, даване на
разрешение, заместващо съгласието на другия родител за издаване на задграничен паспорт и
пътуване на детето в чужбина. С молбата са представени писмени доказателства. Твърди се
в исковата молба, че с Решение № 94/22.04.2016 г., постановено по гр.д. № 37/2016 г. по
описа на съда е прекратен брака между страните, на ищцата са предоставени родителските
права върху роденото от брака дете, определен е размер на дължима издръжка от ответника
в размер на 170.00 лв. и е определен режим на лични контакти. Твърди се още, че повече от
пет години от тогава за детето се грижи и осигурява издръжка единствено майката. Твърди
се още, че предвид дългия период от време размера на присъдената издръжка се явява
твърде нисък. Твърди се още, че бащата не продължително и без основателна причина не
проявявал никакъв интерес или грижа към детето. Твърди се, че от момента на раздялата им
всички грижи и разноски по отглеждане и възпитание на детето са поети изцяло от нея.

Моли на основание чл. 132, ал.1, т.2, чл.127а, ал.2 и чл.150 от СК и чл. 45, ал. 1 и чл.76, т. 9 от ЗБЛД съда да постанови решение и лиши ответника от родителски права по отношение на роденото от брака дете, измени определения размер на издръжка от 170.00 на 200.00 лева, както и да даде заместващо съгласието на другия родител за издаване и получаване на задграничен паспорт на детето, както и да се разреши свободното пътуване на детето в чужбина, ведно с направените по делото съдебно-деловодни разноси.

Съдът е разменил книгата по делото. В дадения от съда срок е постъпил отговор на исковата молба от назначения по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител на ответника, с който се оспорват обективно съединените искове изцяло.

В съдебно заседание ищцата – редовно призована се явява лично и с адв. С.Б., която от името на доверителката си поддържа така предявената искова молба. Позовава се на писмени и гласни доказателства.

Ответника – редовно призован не се явява лично, за него назначения по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител адв. И.В. от ПЛАК.

Заинтересована страна Дирекция „Социално подпомагане“ – Червен бряг – редовно призовани, не се явява представител. Представили са социален доклад, в който считат иска за основателен и изцяло в интерес на детето.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводи на страните, по вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа страна следното: Видно от представеното удостоверение за раждане на дете страните по делото са родители на Р.М.А., с ЕГН *****, родена на ***

По делото е безспорен факт, че с Решение № 94/22.04.2016 г., постановено по гр.д. № 37/2016 г. по описа на ЧРС е прекратен брака между страните, като на ищцата са предоставени родителските права върху роденото от брака дете, определен е размер на дължима издръжка от ответника в размер на 170.00 лв. и е определен режим на лични контакти.

По делото е изготвен и представен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – Червен бряг по местоживее на детето. От този социален доклад се установява, че детето се отглежда от майката в много добри битови условия. Отбелязано е също, че за бащата има данни да се е установил от години в Германия и не поддържа никакъв контакт с детето, нито изплаща каквато и да е издръжка.

При така установеното съдът прави следните правни изводи: Безспорно е, че страните по делото са родители на детето, не живеят заедно и въпроса за издаване на задграничен паспорт и пътуване на детето зад граница не е уреден помежду им, т.е. е налице спор, което прави ***предявения иск допустим.***

По основателността на обективно съединените искове:

ПО ОСНОВАТЕЛНОСТТА НА ИСКА ПО ЧЛ.150 ОТ СК: Чл. 150 СК предвижда, че при изменение на обстоятелствата присъдената издръжка може да бъде изменена или прекратена. Размерът на издръжката, съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 СК се определя от нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Нуждите на детето съобразно твърденията в исковата молба са в рамките на

нормалните за възрастта на децата разходи, като няма данни същото да има специфични нужди. В Конвенцията за правата на детето /Приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г., обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991 г., в сила от 3.07.1991 г./ е признато правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. В чл. чл. 27, ал. 2 от същата е посочено, че родителят/родителите или другите лица, отговорни за детето, имат първостепенна отговорност да осигурят в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието на детето. Съгласно Конвенцията задължението на родителя е не само по отношение на задоволяване на неговите първостепенни физически потребности, но и по отношение задоволяването на неговите умствени, духовни, морални и социални потребности, във връзка с осигуряване на развитие на детето.

Относно размера на издръжката съдът намира, че задължение и на двамата родители е да гледат и издържат децата си, като в случаите когато гледането се осъществява изключително и само от единия родител, както е в случая, то другият родител следва да компенсира с увеличен размер на издръжката. Родителите са в трудоспособна възраст, не страдат от заболявания, които да ги възпрепятстват да осъществяват обичайните трудови дейности. По делото са налице данни за задължение на майката да осигурява издръжка в полза на друг свой ненавършил пълнолетие низходящ, без да е конкретизиран неговия размер. Що се отнася до нуждите на детето съдът приема, че освен присъщите за възрастта си нужди от храна, облекло, няма данни за заболяването от което то да страда и да обуславя наличие на специфични потребности и нужди. Така, като взе предвид нуждите на детето и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и с оглед възможността съдът да присъди издръжка в размер, дължим съобразно Конвенцията за правата на детето съдът определя общ размер на месечна издръжка в размер на 380.00 лв., като ответника следва да поеме по – голяма част от нея в размер на 200.00 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 11.01.2022 г., с падеж пето число на месеца за който се дължи до настъпване на причини за нейното изменяване или прекратяване. Останалата част, ведно с непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на детето следва да се поеме от бащата.

По основателността на иска по чл. 132, ал.1, т.2 от СК: Лишаването от родителски права е крайна мярка и санкция за пълно и трайно неизпълнение на родителските задължения от страна на родителя по отношение на собственото му дете. За да е основателен иск за лишаване от родителски права, в тежест на ищцата, както ѝ е било указано с изготвения с определение № 238/04.05.2022 г. проект за доклад, е било да докаже твърденията си относно поведението на ответника, което може да бъде квалифицирано като особено тежък случай или бездействието на родителя, който нито полага грижи за израстването и възпитанието на детето си, нито дава издръжка, съответно за да бъде уважен иск за лишаване от родителските права е необходимо ищцата да установи само първата посочена по-горе предпоставка – поведение на ответника, представляващо опасност за личността, здравето, възпитанието и имуществото на детето. По делото не се събраха

доказателства, които в своята съвкупност по несъмнен начин да установят поведение на ответника, което да бъде определено като тежко посегателство върху детето за да се приложат най – тежките мерки по отношение на родителя – лишаването му от родителски права. Ищцата не е ангажирала никакви доказателства за отношението на бащата към детето Р., негово поведение, представляващо заплаха за личността, здравето, възпитанието или имуществото на детето или, това че без основателна причина трайно се е дезинтересирал от родителската грижа и не дава издръжка, въпреки наведените от нея твърдения за такива. Не следва само по наведени твърдения да бъдат налагани тези толкова драстични за родителя санкции, като лишаването от родителски права, дори само ограничаването им. По изложените съображения исковата претенция се явява неоснователна, като останала недоказана.

По основателността на иска по чл.127а, ал.2 от СК: Предявено е искане за разрешаване на разногласие между родителите относно снабдяване на роденото от съвместното им съжителство малолетно дете с документ за самоличност, а именно – задграничен паспорт и възможността за пътуване на детето в чужбина. За осъществяване на това законодателят изисква общото съгласие и на двамата родители, като при липса на съгласие на единия, единствената правна възможност да бъде преодоляно разногласието е решението на съда по чл.127а, ал.2 от СК. Поради това правото да се иска решение заместващо съгласието на родителя за снабдяване на роденото от съвместното им съжителство малолетно дете с документ за самоличност, а именно – задграничен паспорт, е независимо от упражняването на родителските права, след като дори и да има възлагане на родителски права в полза на единия родител, той не би могъл самостоятелно да вземе решение за това, без да е необходимо да се преодолява несъгласието на другия родител по реда на чл.127а от СК. Наличието на несъгласие за даване разрешение за снабдяване на роденото от съвместното съжителство малолетно дете с документ за самоличност, а именно – задграничен паспорт се установи по категоричен начин в настоящото производство. Следователно налице е възникнал спор и този спор следва да бъде разрешено от Районния съд. При това положение производството във връзка с отправеното от ищеца искане се явява допустимо. При решаване на спора по чл.127а, ал.2 от СК, съдът следва да прецени какъв е интереса на детето. Съгласно разпоредбите на Закона за българските документи за самоличност във възрастта, в която се намира роденото от съвместното съжителство на страните малолетно дете, не разполага с документ за самоличност, носещ негова снимка, като такъв би бил единствено задграничния паспорт. Изискването на закона за съвместното решаване на родителските права по този въпрос представлява по-висока степен на закрила на детето. Ето защо Съдът намира, че следва да даде възможност на бащата да се снабди с такъв документ, поради нежеланието на майката в подходящата форма /декларация и пълномощно с нотариална заверка на подписа/ да даде съгласие за това. Това съгласие по силата на разпоредбата на чл.123 СК следва да бъде заместено с решение на Съда. По изложените съображения, съдът счита и този обективно съединен иск за основателен и като такъв, следва да бъде уважен, като се разреши на бащата да подаде необходимите документи за издаване на задграничен паспорт на Р.М.А., с ЕГН *****, родена на *** и да получи

същия след издаването му, без да е необходимо за целта съгласието на майката. По второто искане – да се разреши на детето да пътува до страните членки на ЕС без съгласието на бащата до навършване на 18 годишна възраст. При обсъждане на настоящия казус, Съдът следва да вземе предвид решение на Европейския съд по правата на човека по делото "Пенчеви срещу България". С него е прието, че отказът на ВКС на Р. България да разреши неограничено извеждане от страната за период от 1 година на малолетно дете от майка му, без съгласието на бащата, е намеса в правото на защита на семейния живот на майката и детето по чл. 8 от ЕКЗПЧОС, а позоваването от страна на българския съдебен състав на константната практика, според която съдът не може да разреши неограничено пътуване в чужбина на дете без съгласие на единия родител, е определено от магистратите в Страсбург като "прекалено формалистичен подход". При това положение и съобразявайки обстоятелството, че правото на свободно предвижване е регламентирано и в Конституцията на Република България, настоящия състав счита, че уважаването на такова искане ще бъде гаранция за правилното физическо и психическо развитие на малолетната Р.. При тези данни, съдът намира молбата с правно основание чл. 127а, ал.2 от СК за основателна. От събраните по делото доказателства Съдът намира, че решението, уважаващо иска по чл.127а, ал. 2 от СК, вр. чл. 76, т. 9 от ЗБЛД е изцяло в интерес на детето, тъй като липсата на такова решение би ограничило правата му като български гражданин да влиза и излиза от страната с паспорт – чл. 33, ал. 1 от ЗБЛД, като в случая не са налице предвидените в чл. 33, ал. 3 от ЗБЛД ограничения. Ето защо съдът намира, че следва да даде възможност на детето да пътува зад граница. Поради нежеланието на бащата в подходящата форма /декларация и пълномощно с нотариална заверка на подписа/ да даде съгласие за издаване на международен паспорт и детето да пътува извън пределите на страната, това съгласие по силата на разпоредбата на чл.127а от СК следва да бъде заместено с решение на Съда.

По разностките: Ищцата претендира направените по делото разноски, като с оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати стор.те от нея такива в размер на 530.00 лв., направените за назначения му особен представител по реда на чл.47, ал.6 от ГПК в размер на 300.00 лв. и държавна такса съгласно чл. 69, т.7 от ГПК във връзка с чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК по сметка на ЧРС за иска по чл.150 от СК в размер на 43.20 лв. за увеличения размер на издръжката за бъдеще време за горницата над 170.00 лв. и 30.00 лв. за иска по чл.127а от СК.

Предвид гореизложеното и на основание чл.150 от СК и чл. 127а, ал. 2 от СК, вр. чл.45, ал.1 и чл. 76, т. 9 от ЗБЛД, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М.С. М.а, с ЕГН ***** от *** против М. АС. М., с ЕГН ***** от с. Г., обл. П., ул. „Д.“ № 1 иск по чл.132, ал.1 от СК за лишаване от родителски права по отношение на детето Р.М.А., с ЕГН *****, родена на ***, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ИЗМЕНЯВА на основание чл. 150 от СК определения с Решение № 94/22.04.2016 г., постановено по гр.д. № 37 по описа на РС – Червен бряг за 2016 г., издръжка за роденото от брака на страните дете – Р.М.А., с ЕГН *****, родена на *** в размер на 170.00 лева, като: **ОСЪЖДА** М. А. М., с ЕГН ***** от с. Г., обл. П., ул. „Д.“ № 1 да заплаща на детето *и М.ова А.а, с ЕГН *****, родена на *** ежесечна издръжка чрез неговата майка и законен представител М.С. М.а, с ЕГН ***** от *** в размер на 200.00 лв. (двеста лева), считано от 11.01.2022 г., с падеж пето число на месеца за който се дължи до настъпване на законни основания за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска.

ЗАМЕСТВА липсващото съгласие на бащата М. АС. М., с ЕГН ***** за попълване и подаване на заявление за издаване на задграничен паспорт на детето Р.М.А., с ЕГН *****, родена на ***, както и за получаване на същия от М.С. М.а, с ЕГН ***** , в качеството ѝ на родител и нейн законен представител.

РАЗРЕШАВА на основание чл.127а, ал. 2 от СК, във вр. чл.76 ал.1, т.9 от ЗБДС и във вр. с чл. 11, ал.8, т.1 от Правилника за издаване на българските документи за самоличност да се издаде паспорт за задгранично пътуване на детето Р.М.А., с ЕГН *****, родена на ***, без да е необходимо за целта съгласието на бащата М. АС. М., с ЕГН ***** .

РАЗРЕШАВА на детето Р.М.А., с ЕГН *****, родена на *** да пътува извън пределите на Република България в страни членки на ЕС, многократно и без ограничения, като осъществява пътувания в чужбина, придружено от майката М.С. М.а, с ЕГН ***** или изрично упълномощено от него лице, до навършване на пълнолетие на детето.

ОСЪЖДА М. АС. М., с ЕГН ***** да заплати държавна такса по сметка на Червенобрежки районен съд върху разликата от досегашния и уважения размер на иска по чл. 150 и и ска по чл.127а от СК в размер общо на 73,20 лв. /седемдесет и три лева и двадесет стотинки/, съгласно чл. 69, т.7 от ГПК във връзка с чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, както и 300.00 /триста/ лева за назначения му по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител.

ОСЪЖДА М. АС. М., с ЕГН ***** да заплати на М.С. М.а, с ЕГН ***** от *** направените от нея по делото разходи в общ размер на 530.00 (петстотин и тридесет) лева.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл.127, ал.4 от СК предварително изпълнение на решението в частта му относно попълване и подаване на заявление за издаване на задграничен паспорт на детето и разрешението за пътуване извън пределите на Република България в страни членки на ЕС многократно и без ограничения, придружено от майката М.С. М.а, с ЕГН ***** или изрично упълномощено от него лице, както и на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК предварително изпълнение на решението в частта му относно присъдените издръжки.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено пред ПлОС.

Съдия при Районен съд – Червен Бряг: _____